

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-1572/2025-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Petri Hertelendi Lovrić, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Matić iz Splita, Osječka 5, OIB: 25437523568, koju zastupa punomoćnik Tomislav Fijačko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Fijačko i Barović j.t.d. u Zagrebu, protiv tuženika ButterflyMX Croatia d.o.o. za usluge, Zagreb, Savska cesta 32, OIB: 01063796329, kojeg zastupaju punomoćnici u Odvjetničkom društvu Žurić i partneri, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja otkaza nedopuštenim, sudskog raskida ugovora o radu i naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 30. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice Tomislava Fijačka, odvjetnika, te punomoćnika tuženika Hrvoja Klišanića, odvjetnika, dana 10. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da nije dopušten otkaz Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sklopljen dana 15. ožujka 2023. godine između tužiteljice i tuženika, a koji otkaz je sadržan u Odluci o otkazu ugovora o radu na neodređeno vrijeme od dana 11. srpnja 2025. godine.

II. Raskida se Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen dana 15. ožujka 2023. godine između tužiteljice i tuženika, s danom 1. veljače 2026. godine.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici na ime naknade štete iznos od 2.910,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana 10.7.2026. pa sve do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici na ime naknade plaće ukupan iznos od 5.450,48 eura sa zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 600,48 EUR od 16. rujna 2025. godine do isplate,
- na iznos od 970,00 EUR od 16. listopada 2025. godine do isplate,
- na iznos od 970,00 EUR od 16. studenoga 2025. godine do isplate,
- na iznos od 970,00 EUR od 16. prosinca 2025. godine do isplate,
- na iznos od 970,00 EUR od 16. siječnja 2026. godine do isplate,
- na iznos od 970,00 EUR od 16. veljače 2026. godine do isplate,

izuzev na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u svakom pojedinom bruto iznosu, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu isplate naknade plaće za iznos od ukupno 3.233,33 eura sa zateznim kamatama te u dijelu isplate poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenim bruto iznosima naknade plaće.

VI. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka od 810,00 eura u roku od 15 dana, dok se odbija zahtjev za naknadom troška za preostali iznos od 440,00 eura.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je bila u radnom odnosu kod tuženika na neodređeno vrijeme na radnom mjestu Tech Support Specialist, Level 2, temeljem Ugovora o radu od 15. ožujka 2023. godine i njegovih izmjena. Dana 11. lipnja 2025. zaprimila je Odluku o upozorenju, a 21. srpnja 2025. Odluku o redovitom otkazu zbog kršenja obveza iz radnog odnosa od 11. srpnja 2025. Dana 25. srpnja 2025. podnijela je zahtjev za zaštitu prava koji tuženik nije osporio u propisanom roku niti do dana podnošenja tužbe. Kao razlozi otkaza navode se neispunjavanje radnih obveza, nedovoljno poznavanje proizvoda i internih procesa, nedostatak samostalnosti i kvalitete u obradi poziva te povreda obveza iz radnog odnosa. Tužiteljica te navode u cijelosti osporava kao neistinite i paušalne, ističući da je sve provedene evaluacije rada (29. rujna 2023., 12. rujna 2024. i 3. travnja 2025.) ocijenjena zadovoljavajuće. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik u veljači 2025. najavio ukidanje njezina radnog mjesta i premještanje na radno mjesto Tech Support Specialist, Level 1, za koje je bila predviđena obuka od tri tjedna i najmanje tri mjeseca nadziranog iskustva. Obuka nikada nije provedena u propisanom trajanju ni sadržaju, a tuženik s tužiteljicom nije sklopio novi ugovor niti aneks kojim bi ugovorio novo radno mjesto. Unatoč tome, tužiteljica je bila primorana samostalno obavljati poslove novog radnog mjesta uz istodobno ispunjavanje obveza iz ranijeg Ugovora o radu. Umjesto da postupi zakonito u okolnostima ukidanja radnog mjesta, tuženik je iskoristio neprovedenu obuku kao izliku za Odluku o otkazu, uskrativši tužiteljici zakonom zajamčena prava. Tome u prilog, tuženik je 11. srpnja 2025. putem video poziva, bez prethodne najave, priopćio prestanak radnog odnosa s 31. srpnja 2025. te ponudio otpremninu manjeg iznosa od zakonom propisanog uz uvjet sporazumnog prestanka radnog odnosa, što je tužiteljica odbila — što samo po sebi ukazuje da je tuženik bio svjestan nedostatka opravdanog razloga za otkaz. Upozorenje od 11. lipnja 2025. i Odluka o otkazu od 11. srpnja 2025. doneseni su u razmaku od samo jednog mjeseca, što tužiteljici nije ostavljalo dovoljno vremena za ispravak navodnih povreda. Osim toga, Odluka o otkazu ne sadržava jasne i određene činjenice nastupjele nakon upozorenja koje bi opravdale otkaz, a njezini razlozi svode se na iznošenje vrijednosnih sudova, a ne na konkretne činjenice. Stoga tužbenim zahtjevom predlaže utvrditi nedopuštenost Odluke o otkazu te naložiti tuženiku vratiti tužiteljicu na rad.

Podneskom od 13. svibnja 2026. i na ročištu 30. lipnja 2026. tužiteljica je preinačila tužbu na način da je umjesto zahtjeva za vraćanje na rad zatražila utvrđenje

nedopuštenosti otkaza, sudski raskid ugovora o radu s danom 1. veljače 2026. te isplatu neisplaćenih plaća za razdoblje od isteka otkaznog roka 12. kolovoza 2025. do sudskog raskida ugovora o radu 12. svibnja 2026. u ukupnom iznosu od 8.683,81 eura i naknade štete u visini tri ugovorene mjesečne plaće od 2.190,00 eura. Pri tome navodi kako nastavak radnog odnosa više nije moguć niti svrhovit zbog ozbiljno i trajno narušenih odnosa između stranaka te potpunog gubitka međusobnog povjerenja uzrokovanog postupanjem tuženika prema tužiteljici, zbog čega povratak na rad objektivno nije realan. Nadalje ističe da joj je nezakonitim otkazom prouzročena šteta jer je ostala bez redovitih prihoda i egzistencijalne sigurnosti, dok su joj mogućnosti pronalaska novog zaposlenja otežane, slijedom čega smatra da pravična naknada štete iznosi tri njezine ugovorene mjesečne plaće.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Nesporo je da su stranke bile u radnom odnosu temeljem Ugovora o radu od 15. ožujka 2023. i njegovih izmjena, da je tužiteljici 11. lipnja 2025. uručena odluka o upozorenju te da je Odluka o otkazu, prezentirana na virtualnom sastanku 11. srpnja 2025., tužiteljici dostavljena poštom 21. srpnja 2025. jer ju je odbila zaprimiti na sastanku. Tuženik ističe da je tužiteljica za vrijeme trajanja radnog odnosa kod tuženika, bez njegova znanja i suglasnosti, s 1. svibnja 2025. bila prijavljena na puno radno vrijeme kod drugog poslodavca, što je utvrđeno pri pokušaju odjave s HZMO-a. Tuženik smatra da takvo ponašanje predstavlja osnovu za izvanredni otkaz te da tužiteljica iz tog razloga nema pravni interes za postavljeni tužbeni zahtjev. Glede osnovanosti otkaza, tuženik navodi da tužiteljica nije uredno izvršavala radne obveze, nije slijedila ispravne procedure pri rješavanju problema klijenata, a 13. ožujka 2025. nije bila na radnom mjestu u radno vrijeme. Tuženik je tužiteljicu o nedostacima upozorio usmeno na više sastanaka, a potom i pisanim upozorenjem od 11. lipnja 2025. no do poboljšanja nije došlo slijedom čega je tuženik donio Odluku o otkazu. Tuženik osporava navod o nedovoljnoj obuci, ističući da je obuka provedena i da su poslovi radnog mjesta Tech Support Specialist Level 1 u osnovi podudarni onima koje je tužiteljica prethodno obavljala, a tužiteljica je u svakom trenutku imala pristup internoj platformi „Confluence” s uputama i informacijama o proizvodima. Tuženik nadalje osporava navode o ponuđenoj otpremnini nižoj od zakonskog minimuma, ističući da tužiteljici zbog otkaza uvjetovanog skrivljenim ponašanjem otpremnina uopće ne pripada, pa je ponuđeni iznos predstavljao dobru volju tuženika. Na kraju, tuženik napominje da tužiteljica nakon otkaza nije vratila tuženikovu opremu. Tuženik predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

3. U daljnjim očitovanjima tužiteljica osporava navode tuženika kao neosnovane te ističe da činjenica rada kod drugog poslodavca nije predmet ovog spora niti je od utjecaja na zakonitost osporenog otkaza. Navodi da je kod drugog poslodavca radila u nepunom radnom vremenu od četiri sata dnevno, dok je prijava na puno radno vrijeme posljedica pogreške, što proizlazi iz evidencije HZMO-a i platnih lista. Ujedno ističe da je tuženik bio upoznat s njezinim dodatnim radom te da to ranije nije predstavljalo problem niti je utjecalo na izvršavanje njezinih radnih obveza. Tužiteljica nadalje osporava tvrdnje tuženika o nezadovoljavajućem radu i navodi da tijekom većeg dijela radnog odnosa nije bilo pritužbi na njezin rad, što potvrđuju ranije evaluacije rada. Ističe da su problemi nastali tek nakon premještanja na drugo radno mjesto za koje nije bila adekvatno osposobljena, pri čemu se novi poslovi po složenosti i procedurama bitno razlikuju od prethodnih poslova koje je obavljala. Smatra da joj

nije bila osigurana odgovarajuća edukacija, jasne procedure niti dovoljno vremena za prilagodbu, dok tuženik selektivno i izvan konteksta tumači internu komunikaciju između zaposlenika. Navodi kako iz dostavljene dokumentacije proizlazi da tijekom relevantnog razdoblja nije samostalno rješavala složenije zadatke, već je radila uz nadzor i pomoć iskusnijih kolega, što smatra uobičajenom praksom tijekom procesa prilagodbe na novo radno mjesto. Osporava tvrdnje da dostavljena komunikacija potvrđuje njezinu nekompetentnost ili nepoznavanje procedura, ističući da je postupala u skladu s tadašnjim internim pravilima i uputama kolega te da su pojedine poruke pogrešno interpretirane kao dokaz nesamostalnosti ili neprofesionalnosti. Tužiteljica također ističe da nije kontinuirano upozoravana na propuste u radu kako to tvrdi tuženik, niti su joj konkretno i jasno stavljene na teret određene povrede radnih obveza prije donošenja odluke o otkazu. U odnosu na navod da nije bila prisutna na radu 13. ožujka 2025., navodi da je prethodnog dana radila do kasnih večernjih sati zbog produženog sastanka te joj je potom naloženo da sljedeći dan započne rad ranije od uobičajenog rasporeda, što zbog kratkoće vremena nije bila u mogućnosti organizirati. Zaključno, tužiteljica smatra da iz cjelokupnog tijeka događaja proizlazi kako je stvarni razlog prestanka radnog odnosa bio organizacijske i poslovne prirode, odnosno smanjenje opsega posla i reorganizacija kod tuženika, dok je tuženik naknadno pokušao njezino postupanje prikazati kao skrivljeno ponašanje radi opravdavanja odluke o otkazu.

4. U daljnjem očitovanju tuženik dostavlja internu prepisku tužiteljice s kolegama i korisnicima, iz koje, prema tvrdnjama tuženika, proizlaze propusti u radu tužiteljice i nepridržavanje internih procedura. Navodi da dostavljena komunikacija ukazuje na nepoznavanje proizvoda i radnih procesa tuženika, davanje pogrešnih informacija korisnicima, nesamostalnost u radu te neprimjerenu internu i eksternu komunikaciju. Tuženik osporava navode tužiteljice da rad kod drugog poslodavca nije bio relevantan za ovaj spor te ističe da je tužiteljica tijekom trajanja radnog odnosa kod tuženika bila prijavljena na puno radno vrijeme kod drugog poslodavca, pri čemu navodi da je naknadna korekcija prijave u HZMO-u uslijedila tek nakon pokretanja ovog postupka. Smatra da navedeno dovodi u pitanje vjerodostojnost tvrdnji tužiteljice i njezinu mogućnost urednog izvršavanja radnih obveza kod tuženika. Nadalje navodi kako je tužiteljica više puta usmeno, putem elektroničke pošte i pisanim upozorenjem upozoravana na propuste u radu, ali da unatoč tome nije uskladila svoje ponašanje niti poboljšala radni učinak. Tuženik osporava tvrdnje tužiteljice o neadekvatnoj edukaciji te ističe da su radna mjesta „Tech Support Specialist Level 1“ i „Level 2“ sadržajno ista, uz jednak opis poslova, zbog čega smatra da tužiteljici nije bila potrebna dodatna obuka. Tuženik također smatra nevažnim navode tužiteljice o ponuđenoj otpremnini i sporazumnom prestanku radnog odnosa, ističući da je riječ o uobičajenoj poslovnoj praksi poslodavca. Zaključno navodi da su tvrdnje tužiteljice o navodnom stvaranju dojma o skrivljenom ponašanju neosnovane te predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

5. U tijeku postupka sud je proveo dokaz uvidom u svu dokumentaciju koju su stranke dostavile u spis, te je proveo dokaz saslušanjem svjedoka Dine Šavuka i Nikole Đureneca, te tužiteljice.

6. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07,

84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje nedopuštenosti redovitog otkaza ugovora o radu skrivljenim ponašanjem, sudski raskid ugovora o radu te isplatu naknade štete i neisplaćenih plaća za razdoblje od otkaza do svibnja 2026.

8. Među strankama nije sporno:

- da su stranke bile u radnom odnosu temeljem ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 15. ožujka 2023.,
- da je tužiteljica kod tuženika radila na poslovima Technical Support Specialist Level 2,
- da je tužiteljica od veljače 2025. prolazila obuku za radno mjesto Technical Support Specialist Level 1,
- da je tužiteljici 11. lipnja 2025. izdano upozorenje na obveze iz radnog odnosa s mogućnošću otkaza,
- da je tuženik 11. srpnja 2025. donio Odluku o redovitom otkazu ugovora o radu zbog skrivljenog ponašanja koju je tužiteljica zaprimila 21. srpnja 2025. te u zakonskom roku od 15 dana 25. srpnja 2025. protiv iste podnijela Zahtjev za zaštitu prava, koji je tuženik zaprimio 30. srpnja 2025. a na isti nije odgovorio u daljnjem zakonskom roku od 15 dana, dok je tužiteljica u daljnjem zakonskom roku od 15 dana 29. kolovoza 2025. podnijela tužbu, stoga je ostvarila pravo na sudsku zaštitu kako to propisuje odredba čl. 133. Zakona o radu ("Narodne novine" br. 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 64/23, dalje: ZR).

9. Sporno je je li osporena odluka o otkazu zakonita i osnovana, odnosno je li tužiteljica počinila povrede obveza iz radnog odnosa koje opravdavaju otkaz ugovora o radu skrivljenim ponašanjem. Nadalje, sporno je jesu li poslovi radnih mjesta Technical support LV1 i LV2 bili sadržajno i organizacijski usporedivi te je li tuženik tužiteljici osigurao odgovarajuću edukaciju i dostatno vrijeme za prilagodbu na novo radno mjesto.

10. U konkretnom slučaju radi se o situaciji uređenoj čl. 115. st. 1. podstavak 3. ZR-a, tj. otkazu uvjetovanom skrivljenim ponašanjem radnika. Prema citiranom članku poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog u slučaju ako radnik krši obveze iz radnog odnosa. Pri tome je na tuženiku teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz (čl. 135. st. 3. ZR).

11. Prije redovitog otkazivanja uvjetovanog ponašanjem radnika, poslodavac je dužan radnika pisano upozoriti na obvezu iz radnog odnosa i ukazati mu na mogućnost otkaza u slučaju nastavka povrede te obveze, osim ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati od poslodavca da to učini (čl. 119. st. 1. ZR-a).

12. Prije redovitog ili izvanrednog otkazivanja uvjetovanog ponašanjem radnika, poslodavac je dužan omogućiti radniku da iznese svoju obranu, osim ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati od poslodavca da to učini (čl. 119. st. 2. ZR-a).

13. Uvidom u Odluku o upozorenju na obveze iz radnog odnosa uz mogućnost otkaza ugovora o radu od 11. lipnja 2025. sud je utvrdio da je tužiteljica upozorena zbog navodnog nedovoljnog poznavanja proizvoda i internih procesa, nedostatka samostalnosti u radu te nedovoljne proaktivnosti i komunikacije s nadređenima i ostalim članovima tima. U upozorenju se navodi da je takvim postupanjem narušila organizaciju rada i odnos povjerenja s poslodavcem, zbog čega je upozorena da unaprijedi navedena područja rada uz upozorenje da bi nastavak takvog postupanja mogao rezultirati otkazom ugovora o radu. U navedenom upozorenju tužiteljici je dan rok od 5 dana za dostavu obrane.

14. Iz Odluke o redovitom otkazu ugovora o radu od 11. srpnja 2025. proizlazi da je tuženik kao razlog otkaza naveo da tužiteljica ni nakon izdanog upozorenja i dodatnih uputa za rad nije otklonila uočene nedostatke te da nije pokazala potrebnu razinu znanja, samostalnosti i odgovornosti za obavljanje poslova radnog mjesta. Tuženik je pritom naveo da je tužiteljica nastavila griješiti u radu, nije ispunjavala očekivane radne zadatke te da je zbog navedenog izgubljeno povjerenje potrebno za nastavak radnog odnosa.

15. Dakle, iz navedenih isprava proizlazi da je tuženik odluku o otkazu temeljio na tvrdnji da je tužiteljica kontinuirano i nakon prethodnog upozorenja iskazivala nedostatnu stručnost, samostalnost i radnu učinkovitost u obavljanju poslova te da je tuženik smatrao da ti propusti predstavljaju skrivljeno ponašanje koje opravdava otkaz.

16. Uvidom u Ugovor o radu zaključen između tuženika ButterflyMX Croatia d.o.o. i tužiteljice Ivane Matić od 15. ožujka 2023. utvrđeno je da je tužiteljica zasnovala s tuženikom radni odnos na neodređeno vrijeme na radnom mjestu Tech Support Specialist Level 2, s nepunim radnim vremenom od 20 sati tjedno (4 sata dnevno). Opis poslova iz čl. 2. ugovora određuje pružanje tehničke korisničke podrške, uključujući telefonske i e-mail odgovore, utvrđivanje i rješavanje problema. Ugovor u čl. 11. st. 2. izričito propisuje da se osposobljavanje koje je nužno za obavljanje radnikovog posla uračunava u radno vrijeme.

17. Nije sporno da novi ugovor o radu za radno mjesto Tech Support Specialist Level 1 nije zaključen, niti je dostavljeno da je sklopljen ikakav aneks kojim bi se izmijenilo radno mjesto tužiteljice. Kao dokaz je dostavljen anonimizirani ugovor o radu za radno mjesto Technical Support Specialist Level 1 koji se odnosi na drugog radnika, zaposlenog na punom radnom vremenu od 40 sati tjedno. Sadržaj poslova iz čl. 2. tog ugovora identičan je po formulaciji onome iz ugovora tužiteljice: "pružanje tehničke korisničke podrške, uključujući telefonske i e-mail odgovore, utvrđivanje i rješavanje problema."

18. Uvidom u internu listu zaduženja tuženika utvrđeno je da se poslovi radnih mjesta Technical Support Specialist Level 1 i Level 2 razlikuju po sadržaju i složenosti. Dok Level 1 obuhvaća rješavanje osnovnih korisničkih zahtjeva, Level 2 uključuje složenije tehničke zadatke i veću razinu stručne odgovornosti. Navedeni dokument stoga ne potvrđuje tvrdnje tuženika da se radi o istim poslovima uz veći opseg rada.

19. Iz dostavljenih evaluacija proizlazi da je tužiteljica tijekom 2023. i 2024. godine uredno ispunjavala očekivanja na radnom mjestu Level 2. I u posljednjoj evaluaciji iz

travnja 2025., sastavljenoj nakon početka obuke za Level 1, zadržala je pozitivnu ocjenu rezultata rada, dok su uočeni nedostaci opisani kao područja za razvoj uz preporuku daljnje obuke, a ne kao povrede radnih obveza. Iz navedenoga proizlazi da su se poteškoće počele evidentirati tek nakon uključivanja u obuku za novo radno mjesto.

20. Uvidom u e-mail Dine Šavuka od 26. lipnja 2025. utvrđeno je da su tužiteljici tek tada prvi put određena konkretna očekivanja rada, odnosno prosječno 5 poziva i 30 tiketa dnevno do 8. srpnja 2025. Stoga proizlazi da su joj mjerljivi kriteriji postavljeni tek petnaest dana nakon upozorenja i neposredno prije otkaza, zbog čega nije imala stvarnu mogućnost otkloniti navodne nedostatke u radu.

21. Uvidom u prepisku s klijentom Robertom Ridderom utvrđeno je da je tužiteljica dala neprecizan odgovor o mogućnosti zamjene SSD-a, nakon čega je odmah zatražila pojašnjenje od mentora. Budući da se događaj zbio tijekom obuke i rada pod njegovim neposrednim nadzorom, navedeno samo po sebi ne potvrđuje skrivljenu povredu radnih obveza.

22. Uvidom u prepisku s klijentom Precious Tobukohwo utvrđeno je da je klijent uspješno riješio problem. Istodobno iz interne komunikacije proizlazi da je tužiteljica u tom razdoblju radila pod neposrednim nadzorom mentora Nikole Đurenca, koji joj je dodjeljivao tikete i provjeravao odgovore prije slanja, što potvrđuje da nije radila samostalno, već u okviru obuke.

23. Uvidom u elektronički zapis i rješenje HZMO-a utvrđeno je da je tužiteljica u relevantnom razdoblju kod svih poslodavaca bila prijavljena na nepuno radno vrijeme od 4 sata dnevno, dok je prijava na puno radno vrijeme kod BIBERON MAESTRO d.o.o. naknadno ispravljena kao evidencijska pogreška. Stoga tuženik nije dokazao da je tužiteljica stvarno radila puno radno vrijeme kod drugog poslodavca niti da je to utjecalo na izvršavanje njezinih obveza. Usto, rad kod drugog poslodavca nije naveden kao razlog otkaza, već se prvi put ističe tek u odgovoru na tužbu, pa ne može naknadno opravdati donesenu odluku o otkazu.

24. Svjedok Dino Šavuk je iskazao da je zaposlen kod tuženika od 2022., u vrijeme otkaza radio kao technical support team leader i bio tužiteljičin izravni nadređeni. Tužiteljica je prešla s radnog mjesta level II (nepuno radno vrijeme) na level I (puno radno vrijeme) u svibnju/lipnju 2025. — radi se o istim poslovima, ali većeg obujma. Razlog premještaja bio je gašenje odjela level II. Obuku za level I vodio je Nikola Đurenec, a uobičajeno traje tri tjedna; tužiteljica je prošla dva puta po tri tjedna te još jednom po dva tjedna. Već za vrijeme obuke uočio je da se tužiteljica ne snalazi na platformama sales force i confluence. Usmeno ju je upozorio dva puta (otprilike mjesec i pol prije pisanog upozorenja), a pisano upozorenje uslijedilo je 11. lipnja 2025. Nakon upozorenja teret rada prilagođen je u korist tiketa nauštrb poziva, no bez pomaka. Kolega Tomislav Crnčić, koji je krenuo s iste polazne razine, uredno je ispunjavao obveze. Otkaz je uslijedio zbog izostanka napretka. Nije bio upoznat da tužiteljica istodobno radi kod drugog poslodavca. Tužiteljica nije vratila laptop.

25. Svjedok Nikola Đurenec iskazao je da je zaposlen kod tuženika od 2023. te je zadužen za obuku novih kolega. Tužiteljici je proveo prvu obuku u veljači 2025.

Sveukupno je prošla tri ciklusa obuke (tri puta po tri tjedna) zajedno s troje novih kolega, a uz to joj je privatno pomagao. Razlog ponavljanja obuke bila je njezina nesposobnost za samostalan rad — sama je tražila dodatnu obuku. U dvogodišnjoj praksi nije imao slučaja da itko mora prolaziti obuku više od jednom. Uočio je stalne pogreške pri rješavanju tiketa (davanje krivih informacija klijentima), a engleski jezik bio je nedostatan za telefonske pozive. Radno mjesto level I po sadržaju obuhvaća sve što je level II radio, plus znatno širi opseg. Platforma confluence dostupna je svim radnicima i sadržava sve relevantne upute. Nije upoznat s pitanjem vraćanja laptopa.

26. Tužiteljica je iskazala da je zaposlena od ožujka 2023. na radnom mjestu level II (dijagnostika, konfiguracija mreža, komunikacija s tehničarima). Prebačena na level I bez prethodnog završetka obuke — prva obuka od 24. veljače 2025. trebala je trajati tri tjedna, ali je prekinuta ranije jer se nije odvijala unutar radnog vremena i svakodnevno je trajala sve kraće, dok je istodobno nastavila raditi poslove level II. Druga obuka u svibnju 2025. trajala je samo dva dana po 2-3 sata. Pisano upozorenje od 11. lipnja 2025. primila je za posao koji još nije samostalno obavljala — do tada je radila tikete uz pomoć Đurenca, a svaki tiket slala mu je na provjeru. Team lider Šavuk rekao joj je da je izgubio povjerenje u nju, što ona pripisuje njezinom prigovoru na opomenu. Kvotu tiketa i poziva saznala je tek 28. lipnja 2025. U trenutku otkaza (11. srpnja 2025.) nije imala obveze uzdržavanja ni invaliditet.

27. Sud je iskaz tužiteljice prihvatio kao vjerodostojniji od iskaza svjedoka tuženika u dijelu u kojem su isti u suprotnosti s objektivnom pisanom dokumentacijom.

Iskazi svjedoka tuženika i tužiteljice podudarni su u tome da je tužiteljica više puta prolazila obuku, imala poteškoća u radu i nije ostvarivala postavljene kvote, no razilaze se u pogledu uzroka tih poteškoća. Dok svjedoci tuženika smatraju da je razlog tome bila nesposobnost tužiteljice, tužiteljica tvrdi da obuka nije bila provedena u cijelosti te da je istodobno obavljala poslove radnog mjesta Level 2.

Šavukov iskaz da se radilo o istim poslovima uz veći opseg rada nije prihvaćen jer je u suprotnosti s internom Listom zaduženja tuženika iz koje proizlazi da se radna mjesta Level 1 i Level 2 razlikuju po sadržaju i složenosti poslova. Uostalom, i sam Šavuk iskazuje da je tužiteljica trebala, uz poslove Level 2, obavljati i dodatne poslove Level 1, dok Đurenec navodi da je Level 1 obuhvaćao sve proizvode tuženika, a Level 2 samo dio poslova, čime i sam potvrđuje da nije riječ o istim poslovima. Stoga se Šavukovu iskazu u tom dijelu ne može pokloniti vjera.

Šavukov iskaz da se obuka odvijala u redovnom radnom vremenu nije prihvaćen jer je u suprotnosti s grupnom komunikacijom stranaka iz koje proizlazi da je obuka bila organizirana u 17:00 sati, odnosno izvan radnog vremena tužiteljice. Budući da je riječ o komunikaciji u kojoj je i sam Šavuk sudjelovao, ovom dijelu njegova iskaza sud nije poklonio vjeru.

Šavukov navod o usporedbi tužiteljice s kolegom Tomislavom Crnčićem nije prihvaćen jer nije potkrijepljen objektivnim dokazima koji bi omogućili usporedbu njihovih radnih uvjeta i rezultata. Usto, Šavuk je iskazao da nije bio upoznat s radom tužiteljice na poslovima Level 2, zbog čega se njegovim usporednim ocjenama nije mogla pokloniti vjera.

Durencov iskaz da je Level 2 bio zadužen samo za manji dio poslova nije prihvaćen jer je u suprotnosti s Listom zaduženja tuženika. Jednako tako, njegov iskaz o učestalim pogreškama tužiteljice nije u skladu s internom komunikacijom iz koje proizlazi da je tužiteljica tijekom obuke radila pod njegovim neposrednim nadzorom, da joj je dodjeljivao tikete te provjeravao odgovore prije njihova slanja. Stoga se eventualni propusti ne mogu pripisati isključivo tužiteljici, već navedena komunikacija potvrđuje da je radila u okviru nadziranog rada i obuke. Ni navod da njezino znanje engleskog jezika nije bilo dostatno za telefonsku komunikaciju nije potkrijepljen objektivnim dokazima, a takve primjedbe ne proizlaze ni iz evaluacija rada za 2023. i 2024. godinu.

Durenec je iskazao da u dvogodišnjoj praksi nije imao slučaj da je netko morao prolaziti obuku više od jednom, ali nije naveo da je tužiteljica odbijala učiti ili izvršavati radne obveze. Naprotiv, iskazao je da je sama tražila dodatnu obuku, što upućuje na poteškoće u svladavanju poslova, a ne na skrivljeno ponašanje.

Iskaz tužiteljice u odlučnim je dijelovima sukladan pisanoj dokumentaciji. Iz iste proizlazi da se obuka nije odvijala u njezinu radnom vremenu, da je tijekom obuke radila pod neposrednim nadzorom mentora te da su joj konkretni radni ciljevi postavljeni tek 26. lipnja 2025. Nadalje, i iz iskaza Šavuka proizlazi da je istodobno obavljala poslove Level 2 i Level 1. Zbog toga sud njezin iskaz u tom dijelu prihvaća kao vjerodostojan.

Glede navoda o izostanku 13. ožujka 2025., tužiteljica iskazuje da je prethodnog dana radila do kasnih večernjih sati zbog produženog sastanka te da joj je naloženo da sljedeći dan počne ranije nego inače. Tuženik nije dostavio evidenciju prisutnosti za taj datum niti drugi dokaz koji bi potvrdio neopravdanost izostanka, pa se taj navod ne može uzeti kao dokazana povreda radne obveze.

28. Polazeći od navedenih činjeničnih utvrđenja, sud je ocijenio da Odluka o redovitom otkazu ugovora o radu od 11. srpnja 2025. nije dopuštena iz sljedećih razloga.

29. Sud nije prihvatio navod tuženika da je tužiteljici omogućeno iznošenje obrane u smislu čl. 119. st. 2. ZR-a time što je u Odluci o upozorenju na obveze iz radnog odnosa od 11. lipnja 2025. pozvana da se očituje o činjenicama i okolnostima navedenima u upozorenju.

Uvidom u Odluku o upozorenju od 11. lipnja 2025. utvrđeno je da je tužiteljica pozvana očitovati se o činjenicama navedenima u upozorenju. Međutim, prije donošenja Odluke o otkazu od 11. srpnja 2025. nije joj omogućeno iznošenje obrane o okolnostima koje su poslužile kao razlog za otkaz. Stoga se očitovanje dano povodom upozorenja ne može smatrati ostvarenjem prava na obranu iz čl. 119. st. 2. ZR-a, budući da je riječ o zasebnoj procesnoj obvezi poslodavca koja nastaje neposredno prije donošenja odluke o otkazu i odnosi se na razloge zbog kojih poslodavac namjerava otkazati ugovor o radu.

Naime, otkaz se temelji na tvrdnji da tužiteljica ni nakon upozorenja nije otklonila nedostatke. Upravo o tim novim okolnostima, koje su navodno nastale između 11. lipnja i 11. srpnja 2025., tužiteljica nikada nije bila pozvana dati obranu. Očitovanje na upozorenje nije moglo obuhvatiti činjenice koje su, prema tvrdnji poslodavca, nastale tek nakon upozorenja i postale razlog za otkaz.

Odredba čl. 119. ZR-a razlikuje obvezu prethodnog pisanog upozorenja iz stavka 1. od obveze omogućavanja radniku da iznese obranu prije otkaza iz stavka 2. Riječ je o dvjema zasebnim procesnim pretpostavkama, pa činjenica da je radniku omogućeno očitovanje povodom upozorenja ne znači da je poslodavac ispunio i svoju obvezu omogućavanja obrane prije donošenja odluke o otkazu. Budući da u konkretnom slučaju tuženik prije otkaza nije proveo takav postupak, povrijedio je odredbu čl. 119. st. 2. ZR, te je otkaz nedopušten već zbog neispunjenja te procesne pretpostavke. Okolnosti konkretnog slučaja ne upućuju na to da bi od tuženika bilo neopravdano očekivati da tužiteljici omogući iznošenje obrane, pa iznimka iz čl. 119. st. 2. ZR-a nije primjenjiva.

30. Neovisno o navedenom proceduralnom razlogu, otkaz je nedopušten i zbog materijalne neosnovnosti. Vrhovni sud Republike Hrvatske u nizu odluka zauzeo je stajalište da se otkaz ugovora o radu zbog skrivljenog ponašanja mora temeljiti na konkretno i određeno opisanim povredama radnih obveza, a ne na uopćenim izrazima nezadovoljstva ili paušalnim vrijednosnim zaključcima, jer radnik mora znati od kojih se terećenja ima pravo štiti (Revr-1580/2012-2, Revr-190/2021-2, Revr-9/2018-2). Naknadno u postupku navedeni razlozi, koji nisu sadržani u samoj odluci o otkazu, ne mogu se uzeti u obzir (Revr-190/2021-2). Takvo stajalište ovaj sud u cijelosti prihvaća.

31. U Odluci o otkazu od 11. srpnja 2025. tuženik navodi da tužiteljica ni nakon upozorenja i dodatnih uputa za rad nije otklonila uočene nedostatke te nije pokazala potrebnu razinu znanja, samostalnosti i odgovornosti. Međutim, takvi navodi predstavljaju općenitu ocjenu rada tužiteljice i u bitnome ponavljaju razloge iz prethodnog upozorenja, bez navođenja konkretnih povreda radnih obveza koje bi bile počinjene nakon upozorenja od 11. lipnja 2025. Zbog toga nije moguće utvrditi koje je to ponašanje tužiteljice poslužilo kao neposredan razlog za otkaz.

Neovisno o tome, čak i kada bi se prihvatilo da su razlozi otkaza dovoljno određeni, tuženik tijekom postupka nije dokazao da je tužiteljica nakon upozorenja skrivljeno prekršila obveze iz radnog odnosa na način koji bi opravdavao redoviti otkaz ugovora o radu.

32. Sud posebno ističe da s tužiteljicom nikada nije sklopljen novi ugovor o radu niti aneks kojim bi radno mjesto Technical Support Specialist Level 1 postalo njezino ugovoreno radno mjesto. Na poslovima Level 2, koje je obavljala prema važećem ugovoru o radu, bila je kontinuirano pozitivno ocjenjivana sve do travnja 2025. Stoga joj se ne može stavljati na teret neispunjavanje kvota i očekivanja koja su se odnosila na radno mjesto Level 1.

Naime, poslodavac nije mogao neuspješno izvršavanje poslova radnog mjesta koje s tužiteljicom nikada nije ugovoreno tretirati kao skrivljeno kršenje njezinih ugovornih obveza.

33. Nadalje, iz interne komunikacije proizlazi da tužiteljica tijekom obuke nije radila samostalno, već pod neposrednim nadzorom mentora Đurenca, koji je provjeravao njezine odgovore prije slanja, dok je Šavuk odredio da tikete rješava isključivo u njegovoj smjeni. Stoga se traženje pomoći i provjera odgovora ne mogu smatrati dokazom nesamostalnosti, već postupanjem po uputama poslodavca.

34. Iz utvrđenog slijeda događaja proizlazi da tužiteljici nije pružena stvarna mogućnost otkloniti navodne nedostatke. Pisano upozorenje uručeno joj je 11. lipnja 2025., dok su joj konkretni i mjerljivi ciljevi rada prvi put postavljeni tek 26. lipnja 2025., uz rok za njihovo ispunjenje do 8. srpnja 2025. Odluka o otkazu donesena je već 11. srpnja 2025., svega nekoliko dana nakon isteka tog roka. Time tužiteljici nije ostavljeno dovoljno vremena za otklanjanje uočenih nedostataka, iako je svrha pisanog upozorenja upravo omogućiti radniku da svoje ponašanje uskladi s očekivanjima poslodavca prije donošenja odluke o otkazu (Revr-2259/2015).

35. Sveukupnom ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da tuženik nije dokazao postojanje opravdanog razloga za redoviti otkaz ugovora o radu uvjetovan skrivljenim ponašanjem u smislu čl. 115. st. 1. t. 3. ZR-a. Tužiteljici nije omogućeno iznošenje obrane prije otkaza, razlozi iz Odluke o otkazu nisu dovoljno konkretizirani, a provedeni dokazi ne potvrđuju tvrdnje tuženika o njezinu skrivljenom ponašanju. Naprotiv, iz njih proizlazi da je tužiteljica tijekom obuke radila pod nadzorom mentora te da nije imala stvarnu mogućnost u ostavljenom roku otkloniti navodne nedostatke.

36. Stoga je valjalo utvrditi da je Odluka o redovitom otkazu ugovora o radu od 11. srpnja 2025. nedopuštena.

37. Prijedlog tuženika za saslušanjem svjedoka Antonia Ostojića odbijen je kao irelevantan jer su o okolnostima obuke, načinu rada na poslovima Technical Support Specialist Level 1 i radnom učinku tužiteljice već iscrpno iskazali svjedoci Šavuk i Đurenec, koji su neposredno nadzirali njezin rad. Saslušanje dodatnog svjedoka na iste okolnosti ne bi pridonijelo utvrđivanju novih odlučnih činjenica te bi predstavljalo nepotrebno ponavljanje već izvedenih dokaza, zbog čega je dokazni prijedlog odbijen temeljem čl. 292. st. 4. ZPP-a.

38. Podneskom od 13. svibnja 2026. i na ročištu 30. lipnja 2026. tužiteljica je preinačila tužbu na način da je umjesto prvobitnog zahtjeva za vraćanjem na rad zatražila utvrđenje nedopuštenosti otkaza, sudski raskid ugovora o radu s danom 1. veljače 2026. te isplatu neisplaćenih plaća u iznosu od 8.683,81 EUR i naknade štete u visini tri ugovorene mjesečne plaće od 2.190,00 EUR. Tuženik se protivio preinaci a sud je istu dopustio iz sljedećih razloga.

Odredba čl. 125. st. 1. ZR-a izričito propisuje da, ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugovoreni mjesečnih plaća. Odredbom čl. 125. st. 3. ZR-a propisano je da poslodavac i radnik zahtjev za prestankom ugovora o radu na taj način mogu podnijeti do zaključenja glavne rasprave pred sudom prvog stupnja. Ta posebna zakonska odredba predstavlja *lex specialis* u

odnosu na opću odredbu čl. 190. st. 1. ZPP-a, kojom je preinaka tužbe načelno ograničena na zaključenje prethodnog postupka.

39. Tužiteljica se zaposlila na puno radno vrijeme kod drugog poslodavca s danom 2. veljače 2026. što proizlazi iz potvrde HZMO-a pa je valjalo odrediti sudski raskid ugovora o radu s danom prije zaposlenja, a to je 1. veljače 2026. kako je to ista i tražila.

40. Na ime naknade štete po osnovi sudskog raskida ugovora o radu tužiteljica je potraživala iznos od 2.910,00 eura koji se odnosi na tri mjesečne plaće, dakle zakonski minimum, a koja visina plaće među strankama nije bila sporna, pa je valjalo istu tužiteljici dosuditi.

41. Sukladno odredbi čl. 95. st. 3. ZR-a radnik ima pravo na naknadu plaće za vrijeme prekida rada do kojega je došlo krivnjom poslodavca ili zbog drugih okolnosti za koje radnik nije odgovoran.

Među strankama nije sporna visina zatražene naknade plaće u matematičkom smislu.

Kako je tužiteljica od 2. veljače 2026. zaposlena kod drugog poslodavca na puno radno vrijeme, ostvaruje pravo na naknadu plaće do tog datuma, dakle zaključno sa siječnjem 2026. što iznosi ukupno 5.450,48 eura. Za preostali iznos od 3.233,33 eura sa zateznim kamatama je odbijena.

42. Na dosuđene iznose naknade plaće tužiteljica sukladno odredbi čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/11, 114/22, 156/22, 155/23, dalje: ZOO) ostvaruje pravo na zatezne kamate, a po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a koje teku od dospijeca plaće u mjesecu za prethodni mjesec sukladno odredbi čl. 92. st. 4. ZR-a. Odbijen je zahtjev za isplatu zateznih kamata na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto razlici plaće jer prema odredbi čl. 22. st. 3. Zakona o porezu na dohodak ("Narodne novine" br. 115/16, 106/18) porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dospijeva tek s isplatom neto iznosa plaće što znači da se na te iznose ne obračunavaju zatezne kamate jer do trenutka isplate u potpunosti nije dospjela na naplatu bruto razlika plaće.

43. Kod odluke o parničnom trošku sud je utvrdio sljedeće, da je tužiteljica u odnosu na osnovu uspjela u omjeru od 100% dok je u odnosu na visinu uspjela u omjeru od 72%. S druge strane, tuženik nije uspio u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva, dok je u pogledu visine uspio u omjeru od 28%. Stoga je sud za tužiteljicu utvrdio sljedeći omjer uspjeha: $100\% + 72\% = 172\% / 2 = 86\%$, a za tuženika: $0\% + 28\% = 28\% / 2 = 14\%$. Kada se od omjera uspjeha tužiteljice oduzme uspjeh tuženika preostane iznos od 72% uspjeha na strani tužiteljice.

44. Sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023) tužiteljica ostvaruje pravo na trošak jednokratne nagrade za zastupanje za prve četiri radnje od 500,00 eura (Tbr.7/2) i to sastav tužbe, sastav podneska kojim se očituje na odgovor na tužbu, pristup pripremnom ročištu te ročištu 11.5.2026., potom ima pravo na sastav podneska od 12.5.2026. od 100,00 eura

(Tbr.7/2), pristup ročištu 13.5.2026. od 100,00 eura (Tbr.7/2), sastav podneska od 8.6.2026. od 100,00 eura (Tbr.7/2), pristup ročištu 30.6.2026. od 100,00 eura (Tbr.7/2), što iznosi 900,00 eura, uvećano za PDV od 25% a to je ukupno 1.125,00 eura, dok razmjerni iznos tog troška od 72% iznosi 810,00 eura. Sa preostalim iznosom zatraženog troška od 440,00 eura je odbijena.

45. Na temelju odredbe čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18) tužiteljica je oslobođena obveze plaćanja sudskih pristojbi u ovoj pravnoj stvari.

U Zagrebu 10. srpnja 2026.

Sutkinja:
Petra Hertelendi Lovrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi e-komunikacijom ili pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda za nadležni županijski sud.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-96704**

Kontrolni broj: **05cbb-8524e-1e6e1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.